

У Миколаєві прагнуть соціалізувати дітей з обмеженнями

Щороку загальна чисельність українських дітей з інвалідністю збільшується на піввідсотка. Їхня кількість перевищує 150 тисяч осіб, з яких п'ята частина – дошкільнята. За останні вісім років рівень загальної інвалідизації дітей зріс на чверть. Причинами інвалідності є хвороби системи кровообігу; злоякісні новоутворення; травми та отруєння; хвороби нервової системи; хвороби органів почуттів; хвороби кістково-м'язової системи і сполучних тканин.

Щоб привернути увагу до таких дітей, у Миколаєві організували соціальний фотопроєкт під назвою «Ми – неповторні!». Фотомоделями стали діти з вадами слуху, зору, дитячим церебральним паралічем, синдромом Дауна та аутизмом.

Олена Раткогло – співорганізатор фотовиставки: “Програма социализации детей по моему опыту проводится не до конца, то есть нет: дети с “потребностями” не до конца готовы социализироваться в общество, [которое] до конца не готово их принять. Это огромная проблема. По моему личному мнению, существует барьер. Этот барьер нужно рушить. Для этого существует эта фотовыставка, чтобы не только сюда пришли мамы и сами участники фотовыставки, а просто горожане, гости города, обыкновенные родители, просто люди. И посмотрели, что эти дети есть, что они такие же талантливые, такие же умные, такие же красивые, они ничем не отличаются”.

На відвідувачів очікувала розважальна програма для всієї родини, смачні напої та солодкий стіл, майстер-класи з рукоділля, шоу зі льодом, фотозона в кольорах осені та ігри з аніматорами.

Олексій Долгих – співорганізатор фотовиставки: “Наших дітей з

особливими потребами з інвалідністю дуже мало на вулицях. Це тому що суспільство й досі залишається закритим і сприймає цих дітей як щось, знаєте, чи як проказу, чи таке як щось, [що] може завадити веселошам, святу якомусь, відпочинку. Інколи ми зустрічаєм таких людей, які говорять, “ви знаєте, ми не можемо відпочити, тому що ваша дитина поруч”. Тому ця виставка направлена на те, щоб показати, що перш за все [такі] діти такі ж, як усі: вони усміхнені, вони радіють своєму життю. Вони дуже цікаві, у них дуже цікавий внутрішній світ”.

За останній час ставлення до таких людей від смутку і жалю змінюється на розуміння того, що інвалідність не конче заважає людині бути соціально активною та корисною. Запровадження інклюзивної освіти збільшує можливості особливих дітей увійти в життя соціуму. Наступними кроками, твердять фахівці, має бути побудова пандусів, спеціальний транспорт і світлофори.

Наталія Кучеренко – співорганізатор фотовиставки: “Цель – убрать психологические барьеры, которые присутствуют в нашем обществе, между обществом и людьми с инвалидностью. Мы хотели показать, что дети с инвалидностью настолько же прекрасны, они общительные, они яркие. И для того, чтобы вокруг другие барьеры убирались, архитектурные, барьеры доступности, транспортные барьеры. В первую очередь нужно убрать психологические барьеры и принимать людей с инвалидностью как равных себе”.

Діти з особливостями потребують соціальних навичок, щоб стати повноправними учасниками соціальних відносин. І все починається з усвідомлення того, що всі діти, незалежно від стану їхнього здоров'я та фізіологічних особливостей, повинні мати доступ до освіти та спілкування.

Марія Михайляк, Михайло Малаков, Миколаїв, “Вісті надії”